

หวงรัก

บทที่ 30

เสียงหัวเราะคิกคักดังแว่วมาก่อน แล้วร่างเล็กๆ ของอรละออ ก็เคียงคู่ร่างสูงที่แน่นหนาแข็งแรงของชายหนุ่มเข้ามาในห้อง สีหน้าเบิกบานแจ่มใสด้วยกันทั้งคู่ ดวงตาของฝ่ายหญิงวาววับ ประกายความสุขฉาบทั่วใบหน้า เธอหัวเราะให้ฟ้ารุ่งซึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนอย่างสบาย อยู่ในอ้อมโอบของเก้าอี้นอนแบบมีเท้าแขนตัวใหญ่ เดินแกมกระโดดเข้ามาหาราวกับเด็ก ๆ

“อรขั้บรถได้แล้วคะ พี่ฟ้า ง่ายจังเลย” เธอว่า

ฟ้ารุ่งทักท้วงยิ้ม ๆ “เพิ่งหัดเนี่ยนะคะ”

“คะ แหม ก็ครูดี” เธอหันไปยิ้มพรายให้ชายหนุ่ม อรละออเหมือนหน้าตาที่เบิกกว้าง ไม่ได้ซ่อนสิ่งใดในความรู้สึกไว้เลย

ฟ้ารุ่งแอบหนักใจ รู้ว่าหญิงสาวรู้สึกอย่างไรกับภริ มอง “ครู” อย่างระแวง สายตาที่มองตอบบอกลับบอ้อน ไม่ใช่ผู้ชายเจ้าเล่ห์ เห็นแก่ตัวที่บางครั้งลึกล้ำจนอ่านไม่ออกอย่างที่ฟ้ารุ่งเคยรู้สึกว่าเขาเป็น ในบางขณะเขาเป็นมิตรที่ดีอย่างยิ่ง

“ขั้บได้แล้ว แต่เกือบเหมาแปลงกุหลาบของคุณเข้าหลายที”

เสียงเล่าเจือหัวเราะ ประกายตาแพรวพรายหลิวตาให้ฟ้ารุ่งราวกับหนุ่มช่างเล่น

“แหม ก็ตรงนั้นมันทางโค้งนี่คะ” หญิงสาวแก้ตัวเสียงใส

“แต่ถึงยังไงก็ไม่ได้ทับเลยสักต้นเดียว จริงไหมล่ะคะ”

“ก็เพราะผมตั้งไว้นะซี”

อรละออหน้าแดงขึ้นทันใจ ขวยอายเมื่อบอกฟ้ารุ่งว่า “คุณภริ แทบจะเบียด อร ตกเบาะ บอกว่า... เดี่ยวคุณฟ้ารุ่งเล่นงานผมตาย”

คำบอกเล่าและท่าทีขวยอายของสาวน้อยทำให้หญิงสาวอดระแวงไม่ได้ว่าเขาตั้งใจจะฉวยโอกาสกับอรละออหรือเปล่า

“แหม ฉันไม่ใจร้ายถึงขนาดนั้นหรอกคะ”

ชายหนุ่มหันมามองฟ้ารุ่งอย่างร้อนตัว หันไปเสพพูดกับอีกฝ่าย

“ก็ฟ้าเขารักต้นไม้ทุกต้น ดอกไม้ทุกดอก ดูแลดีกว่าคนเสียอีก”

“นี่ชมหรือต่อว่ากันแน่คะ” หญิงสาวถามยิ้ม ๆ

“คุณภริเคยว่าพี่ฟ้าที่ไหน มีแต่ชมอย่างเดียว”

หญิงสาวขยับตัว “ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปดูเขาจัดอาหารกลางวันนะคะ จะได้ไม่ถูกต่อว่าว่าไม่ดูแลคน เอาแต่นอนขี้เกียจมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

“อย่าเลย” ชายหนุ่มขยับเข้ามาทำท่าจะจับไหล่ไม่ให้เธอลุก

“ให้เขาทำกันเองก็ได้ คุณอยากทานอะไร บอกมาก็แล้วกัน”

“อะไรก็ได้คะ” ฟ้ารุ่งรีบเอนหลังกลับไปเดิมก่อนที่มีมืออีกฝ่ายจะสัมผัสถูก “ขอน้ำๆ เปรี้ยวๆ นะคะ”

“ไม่ขัดข้อง” เขารับคำ หันไปหาอีกสาวหนึ่ง “คุณอรละ”

“อะไรที่ง่าย ๆ อย่างเช่นข้าวผัดไข่ เป็นต้น”

อรละออตอบด้วยยิ้มขึ้นบาน ย่นจมูกหยีตาให้

สีหน้าและประกายตาของชายหนุ่มเมื่อมองตอบบแพรวพราย

แจ่มใสไม่แพ้กัน เขาอดรู้สึกภูมิใจไม่ได้ กับการที่ได้เป็น “พระเอก” ในดวงใจของหญิงสาวผู้บริสุทธิ์สดใสซึ่งมีรูปโฉมสวยงามไม่แพ้ใครผู้หนึ่ง

“เสียงง่ายดีจัง อย่างนี้ไปด้วยกันได้ เพราะผมก็ชอบกินข้าวผัดไข่เหมือนกัน”

อาหารที่ถูกนำขึ้นตั้งโต๊ะ ในเวลาเที่ยงวัน ไม่ใช่อะไรที่ง่าย ๆ อย่างที่พูดกัน เพราะชายหนุ่มสั่งให้คนขับรถไปซื้อมาจากภัตตาคารที่อยู่ไม่ไกล ฟ้ารุ่งทานอาหารได้มากจนแปลกใจตนเอง ความสบายใจกับเพื่อนชายหญิงทั้งสองให้คุณแก่สุขภาพของเธออย่างมากมาย

เธอนั่งดูโทรทัศน์อยู่คนเดียวเมื่อภริพาอรละออเดินไปทั่วบ้าน เข้าห้องนั้นออกห้องนี้ มีเผื่อแผ่รอยยิ้มบอບอ้อนมาให้เมื่อเดินผ่านเธอเป็นครั้งคราว เสียงพูดคุยหัวเราะหยอกล้อดูเหมือนจะปลุกชีวิตชีวาให้กับบรรยากาศที่เคยสลดเศร้าที่บิทม เธอมองตามคนทั้งสองอย่างพิศวง ท่าที่เอาอกเอาใจที่ชายหนุ่มแสดงออกมา แม้จะไม่ใชภาพแปลกใหม่ที่ฟ้ารุ่งเคยเห็น แต่ว่าหญิงสาวที่เคียงอยู่ข้างกายเขานั้นมีความน่ารักน่าทะนุถนอมจนฟ้ารุ่งเอนเอียงเอาใจช่วย

เขากำลังปรึกษากันเรื่องตกแต่งบ้าน เขาคิดจะทำเพื่อหญิงสาวผู้หนึ่งหรือ ฟ้ารุ่งสงสัยและอดรู้สึกยินดีไม่ได้ ผู้หญิงที่งดงามทั้งกายและใจอย่างอรละออ ผู้ซึ่งมีมารดาที่ดีอย่างคุณอุษณีย์ น่าจะให้ชีวิตที่สงบสุขร่มเย็นแก่ชายหนุ่มได้

ทว่าในระหว่างที่ปรึกษากันเรื่องแต่งบ้าน ฟ้ารุ่งเห็นทั้งคู่พูดกันพลางหันมามองเธอบอบ ๆ เหมือนกับว่าเธอจะชอบหรือไม่ชอบอะไรหรือไม่ เธอจึงคิดจะปลีกตัวออกไป เพื่อที่จะได้ไม่เป็นข้อกีดขวางไม่ว่าทั้งสองจะมีความคิดจะทำอะไรก็ตาม

คนทั้งสองยืนอยู่ในห้องรับแขก ถกกันเกี่ยวกับภาพวาดของคุณหญิงผกาและบุตรชายคนโต ซึ่งเสียชีวิตในเวลาที่ไม่ไกลเสียกัน ภาพทั้งสองแขวนอยู่เคียงคู่กันและทำให้อรละออรู้สึกไม่สบายใจ โดยเฉพาะ

ภาพของคุณหญิงผกา ใบหน้าผอมจนเห็นแนวกระดูก ดวงตาที่มองออกมาจากสีหน้าเครียดขริมเย็นชาไม่ค่อยจะให้ความรู้สึกในทางบวกกับผู้ใด

“เก็บไปไว้ที่อื่นไม่ได้หรือคะ ในห้องพระ หรือห้องทำงานก็ได้ไม่อย่างนั้นไม่ว่าจะแต่งยังไงห้องนี้ก็ดูน่ากลัววังเวงโศกเศร้าอยู่นั่นเอง”

“กลัวฟ้าจะไม่เห็นด้วย เขารักของเขา ชอบนั่งแถงๆ นี้นานๆ ยิ่งกับจะคุยกันรู้เรื่อง”

ฟ้ารุ่งแยกตัวขึ้นบันไดไปยังห้องส่วนตัว ชายหนุ่มเพียงแต่หันมามองและยิ้มให้โดยไม่ทักท้วง

เพราะยังอยู่ในช่วงแพ่ท้อง ฟ้ารุ่งจึงยังรู้สึกอ่อนเพลียง่วงซึม เธอเหยียดกายลงนอนเล่น เกือบจะหลับเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูเสียงใสๆ ของอรละออเรียกแว่วๆ

“พี่ฟ้าคะ พี่ฟ้า”

หญิงสาวขยับกาย ร่างเพรียวๆ ของอีกฝ่ายแ้มประตู ซะโงกหน้าเข้ามา ถามอย่างล้งเลวว่า

“กำลังนอนอยู่หรือคะ พี่ฟ้า อรมาทวนหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” เธอรีบลุกขึ้นนั่ง “คุณอรเข้ามาเถอะ”

อรละออจึงเดินเข้ามาด้วยท่าทางระมัดระวัง หันมองไปรอบๆ ฟ้ารุ่งพูดว่า “พี่กลายเป็นคนขี้เกียจไปแล้ว วันๆ เอาแต่จะนอนแยะจริงๆ”

“โธ่ ก็กำลังแพ่ท้องอยู่นี่คะ พี่ฟ้านอนตามสบายเถอะ ไม่ต้องลุกขึ้นหรอก”

“ไม่หัดขับรถต่อหรือคะคุณอร”

“วันนี้พอแล้วละคะ คุณอรบอกกว่ายังมีเวลาอีกถมไป”

เสียงตอบสดใส ฟ้ารุ่งได้แต่ยิ้ม

“คุณอรพาตุ๊กที่บ้านเลย พี่ฟ้าคงรู้แล้วว่าเธออยากจะแต่งงาน” ท่าทางเธอเหมือนเด็กที่ไม่เคยรู้สึกแปลกที่แปลกทาง “คนที่รักสองคนจากไปในเวลาไล่ๆ กัน พี่ฟ้ากับคุณอรคงจะรู้สึกหดหู่โศกเศร้ามาก เพราะอย่างนั้นคุณอรก็เลยอยากจะทำให้บรรยากาศดีขึ้น”

“คะ พี่รู้แล้ว”

“พี่ฟ้าเห็นด้วยไหมคะ”

“พี่เห็นด้วยค่ะ”

“ดีจังเลย” รอยยิ้มเบิกบานสะพรั่งขึ้นบนใบหน้าของอีกฝ่าย “ถ้าอย่างนั้นเรามาช่วยกันคิดดีไหมคะว่าจะแต่งยังไง คุณอรก็กลัวอยู่นั่นแล้วว่าพี่ฟ้าจะไม่ชอบ”

“ทำไมละคะ พี่ก็บอกคุณอรไปแล้วว่าพี่ไม่ขัดข้อง”

“ดีจังเลยคะ” อรละออ ทำท่าที่ราวกับเด็กที่สมหวัง เธอมองไปรอบๆ ถามว่า “แล้วห้องนี้ละคะ พี่ฟ้าคิดจะแต่งยังไง”

“สำหรับพี่ ห้องนี้ก็เรียบร้อยดีอยู่แล้วนี่คะ” ฟ้ารุ่งพูด แต่พออรละออเบ้หน้าทำท่าจะขัด เธอก็รีบพูดต่อ “แต่คุณอรอยากจะแต่งใหม่ยังไงก็ได้ พี่ไม่ขัดข้อง เพียงแต่ว่าพี่ยังไม่มีไอเดียเท่านั้นเอง”

สาวน้อยพยักหน้าอย่างเห็นใจ

“อรเข้าใจคะ พี่ฟ้ายังเศร้าอยู่ แต่ถึงยังไงคุณพี่รัชต์ก็จากไปแล้ว เรามาเตรียมตัวเตรียมใจรับคนที่กำลังจะเกิดมาดีกว่านะคะ เด็กที่อยู่ในท้องของแม่ที่มีความสุขก็จะเกิดมาสวยฉลาด มีความสุขและมีสุขภาพจิตดีด้วย”

“ขอบคุณคุณอรที่มีน้ำใจกับพี่” ฟ้ารุ่งพูดอย่างตื่นตันใจ

“จ้ะให้อรช่วยแต่งห้องให้คะ”

“พี่กลัวว่าจะเสียสตางค์เปล่าๆ” ฟ้ารุ่งล้งเลวที่จะบอกอรละออถึงเรื่องที่เขาคิดจะย้ายออกไป ไม่รู้ว่าอรละออจะเปราะบางและเข้าใจผิดจนคิดมากเกินไปหรือเปล่า ภูริเองก็ช่างเกรงใจเธอเหลือเกิน ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วเธอเองต่างหากที่ต้องการจะย้ายออกไปและปล่อยให้ชายหนุ่มมีชีวิตส่วนตัวกับครอบครัวของเขา...

อย่างที่เธอก็อยากจะมีชีวิตส่วนตัวของเธอ...

“แหม ไม่หรอกคะ” หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์รีบปฏิเสธ “คุณอรไม่ได้สนใจเรื่องเงินทองเลย เธออยากทำให้พี่ฟ้าจริงๆ”

ฟ้ารุ่งมองใบหน้าอ่อนใสตรงหน้าแล้วก็ได้แต่หนึ่ง

คุณอรหนอ ช่างบริสุทธิ์สะอาดราวกับแก้วใส ขออย่าให้มีสิ่งใดมาทำให้มีรอยร้าวมัวหมองได้เลย

บ่ายคล้อย เธอก็ส่งอรละออกลับบ้านอยู่ตรงลานหินแกรนิตหน้าประตู ภูริถามหลายครั้งแล้วว่า

“ไม่ไปด้วยกันหรือ”

ฟ้ารุ่งไม่อยากจะเบียดบุคคลที่สาม ท่าทีของชายหนุ่มที่แสดงต่ออรละออ ทำให้หญิงสาวคลายใจลงมาก ว่าเขาคงไม่มั่งง่าย

“นั่งรถแล้วเวียนหัวคะ ไม่อยากมีปัญหากลางทาง เสียตายอาหารที่ทานลงไป นานแล้วที่ไม่ได้ทานได้มากอย่างนี้”

อรละออรำลา ชายหนุ่มกลับมามองฟ้ารุ่งอย่างพะวักพะวน

“คุณจะไม่ออกไปไหนใช่ไหม”

“คะ จะออกไปไหนละคะ เย็นแล้ว”

“เดี๋ยวผมจะซื้ออะไรกลับมาให้ทานนะ”

“ไม่ต้องหรอกคะ พี่ทานง่าย ๆ แล้วก็กินคนเดียวเอง”

“เดี๋ยวผมจะรีบกลับมา”

ฟ้ารุ่งรู้สึกว่าการหัวงอของนางหลังของชายหนุ่มนั้น ออกจะเกินความจำเป็นไปสักนิด ในบางครั้งมันทำให้เธอหงุดหงิดรำคาญ เมื่อมาแสดงต่อหน้าผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอรละออ ผู้ซึ่งหลงใหลบูชาชายหนุ่ม และรักนับถือฟ้ารุ่งอย่างจริงจัง

แต่อรละออก็มองคนทั้งสองด้วยดวงตาแวววาวแจ่มใส ใบหน้าอ่อนใส มิได้ปรากฏความระแวงแคลงใจใดๆ ทั้งสิ้น

“บ๊าย บาย พี่ฟ้า พรุ่งนี้พบกันนะคะ”

“บ๊ายบายค่ะ ”

เธอโบกมือตบร่างเปรี้ยวในทางเกยยื่นและเสื่อียดที่เดินไปถึงรถ และหันมาโบกมือพลางส่งเสียงอำลา ภูริมองนานก่อนจะก้าวขึ้นรถด้วยสีหน้ากังวล

เขาน่าจะพอใจที่ได้ได้อยู่ตามลำพังกับอรละออ แต่ว่าสีหน้าและท่าทีที่แสดงออกมา ดูราวกับว่าจิตใจเขาไม่ได้อยู่ที่อีกฝ่ายเลย

รถคันทรูกลับมาในเวลาเร็วกว่าที่ ฟ้ารุ่งคาดคิด เธอกำลังเดินอยู่ในสนาม ซีนชมไม้ดอกไม้ใบที่ปลูกเรียงราย ร่างสูงเปิดปิดประตูรั้วด้วยเครื่องบังคับเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ในรถ หันมามองฟ้ารุ่งขณะที่เคลื่อนรถเข้ามาและเลยไปจอดในที่

อีกครู่เดียวร่างสูงๆ ก็เดินตรงมาหา สีหน้าเข้มขึ้นแจ่มใส

“ทำไมมาเร็วล่ะคะ นี่กว่าจะทานมื้อค่ำกับคุณอรเสียอีก”

“ผมกลับมาทานกับคุณ”

ฟ้ารุ่งหันมายิ้ม ประจบเธอทำไม หรือมีอะไรอยากจะทำให้ช่วย

“ฉันทานง่ายจะตาย ขนมปังสองแผ่นก็จบได้แล้ว”

เธอหันไปสนใจดอกไม้ ไม่รู้ว่าดวงตาของอีกฝ่ายมองตามทุกขณะ แก้มนวลเกลี้ยงเกลาที่ค่อยมีสีสันทันขึ้นในยามที่เธอรู้สึกแจ่มใส ผมน้ำตาลมันระยับที่เขาต้องห้ามใจไม่ให้เอื้อมมือสัมผัส เธอหันมาพบประกายตาประหลาดจับจ้องอยู่ อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันช่างวาววามกว่าปกติ

“ดูซีคะ นมแมวของฉันออกดอกแล้ว” เธออวด แหวกก้านใบให้พันดอกไม้สีขาวครีมเล็กๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มพฤษภี เธอจับประคองก้านดอก ก้มหน้าลงไปสูดดมอย่างชื่นอกชื่นใจ

“รอฉันอยู่ตั้งนาน นี่กว่าจะไม่ได้เห็นดอกมันเสียแล้ว”

มือสะอาด แข็งแรงที่มีไรขนประปรายวูบผ่านหน้าไป แล้วก็กลับขึ้นมาพร้อมกับผกาสีกระจ่าง กลิ่นกำจาย ส่งให้ตรงหน้า ฟ้ารุ่งอุทานว่า

“อ๊วยตาย คุณภูริเด็ดมันทำไมคะ น่าเสียดายจังเลย”

“เสียดายทำไม คุณพอใจก็เด็ดมาเชยชม ตักดวงความสุขให้พอใจ” ดวงตาเขาเป็นประกายลึกล้ำ “หรือว่าคุณรักมันไม่มากพอก็เลยใจแข็งพอที่จะหันหลังเดินหนีแล้วทิ้งให้มันเฉาตายคาต้น”

ฟ้ารุ่งหัวเราะงงๆ รับมาจรดกับจมูก สูดดมอย่างชื่นใจ

“ฉันไม่กล้าเด็ดดอกไม้” เธอสารภาพ “อาจจะเป็นนิสัยที่ติดมาแต่เล็ก บ้านที่ฉันอยู่ โรงเรียนที่เรียน เขาไม่ให้เด็ดๆ เด็ดดอกไม้เด็ดขาด พอมาอยู่ที่นี้ก็เก็บเฉาะเพื่อปักแจกันเท่านั้น หลังจากคุณหญิงเสีย เจ้าพวกดอกไม้พลอยไม่ออกดอกเหมือนก่อน ฉันเลยพาลไม่ยอมเผื่อแผ่ให้แจกันไปด้วย”

ชายหนุ่มมองเธอยิ้มๆ พูดอย่างอ่อนโยน “เดี๋ยวนี้ไม่มีกฎเกณฑ์อะไรมาบังคับคุณแล้ว ลืมมันเสียเถอะ ข้อห้ามไร้สาระนั่นนี่ คุณมีสิทธิ์เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ชีวิตเป็นของคุณ”

“จริงหรือคะ ที่ว่าชีวิตเป็นของฉัน” เธอเฝ้า ออยากจะถามออกมาตรงๆว่า แล้วทำไมเขาต้องโกรธเคืองไม่พอใจเธอ ไม่อยากให้ไปโน่น ไม่ชอบให้ทำนี้ ทำราวกับเธอเป็นเด็กในความปกครอง

รอยยิ้มของเธอจะทำให้ชายหนุ่มเข้าใจ สีหน้าของเขาขริมลง

“ผมพยายามทำทุกอย่างให้คุณอยู่แล้ว”

“ฉันรู้ค่ะ ขอบคุณมากๆ”

เธอพูดอ่อนโยน ขยับตัว เดินกลับเข้าบ้าน

เธอมักจะอึดอัดใจกับความโอบเอื้ออาทรของชายหนุ่ม ยิ่งเขาเอาใจเธอก็ยิ่งอึดอัด กลัวการที่จะขัดใจแล้วทำให้ชายหนุ่มโกรธ แต่ในเมื่อชีวิตเป็นของเธอ เธอก็น่าจะมีสิทธิ์ที่จะทำสิ่งที่ต้องการ เช่น การแยกตัวออกไปเพื่อหลีกเลี่ยงคำครหานินทา และมีชีวิตของเธอกับคนที่เธอพึงพอใจ...

“ทำไมไม่อยู่ทานข้าวกับคุณอรคะ” ฟ้ารุ่งอดถามไม่ได้ เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบจากคนที่เดินตาม จึงหันกลับมา เขากำลังมองเธอ

“ทำไมจะต้องอยู่ด้วย” เขาย้อนถาม

“อ้าว” แปลกคนจริง...

“บอกแล้วว่าผมกลับมาทานกับคุณ”

หญิงสาวถอนใจ คร้านจะต่อปากต่อคำ

“เป็นยังไงหรือ” เสียงถามแว่ววน

“ฉันอยากให้คุณใช้ชีวิตของคุณให้เต็มที่ ไม่อยากให้มาคอยเป็นห่วง”

“ไม่ห่วงคุณแล้วผมจะห่วงใคร” เสียงพูดอ่อน ฟ้ารุ่งต้องหันมามองอีกครั้ง ประกายตาเขาลึกล้ำจนทำให้รู้สึกสะอึดใจ

เธอถอนใจ อยากจะบอกเขาแต่ก็ไม่กล้า ...เลิกทำตัวเป็นเด็กเสียที ฉันไม่ใช่คนที่คุณจะต้องมาคอยเป็นห่วง ฉันก็ไม่ต้องการอย่างนั้น หากมันจะเกินเลยจนล้อมกรอบให้อึดอัด อย่างนี้.....

สตรีที่มาเป็นแขกของท่านผู้อำนวยการหนุ่มในระยะหลังนี้ เป็นสตรีสาวหน้าตาสะสวย แต่งกายทันสมัย ทำทางแคล่วคล่อง เชื่อมั่นในตนเอง ในครั้งแรกที่เธอมาเยือนที่ทำงาน ชายหนุ่มเรียกฟ้ารุ่งไปทำความรู้จัก แนะนำว่า “คุณกานดาเป็นคนที่จะมาดูแลเรื่องแต่งบ้าน”

คุณกานดา มีท่าทีเอาอกเอาใจฟ้ารุ่งเป็นอย่างดี

“ดิฉันแอบไปดูบ้านมาแล้วครั้งหนึ่งค่ะ ยังแอบชมคุณฟ้ารุ่งว่าดูแลได้ดีเยี่ยม บ้านหลังใหญ่ แต่สะอาดสะอาดเป็นระเบียบ ต้นไม้ร่มครึ้มสวยงาม ไม่น่าเชื่อว่าคุณฟ้ารุ่งจะเป็นทั้งแม่บ้านที่เพียบพร้อมเป็นนักบริหารที่คุณภูมิใจไม่ได้หยุดปาก แล้วยังคงกำลังจะเป็นคุณแม่อีกด้วย เอาพลังมาจากไหนคะ ถึงทำได้ทุกอย่าง อย่างในเวลาเดียวกัน”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรนักหรอกค่ะ แค่อายุๆ นิดหน่อยเท่านั้น”

“คุณภูมิใจที่คุณฟ้ารุ่งเหลือเกิน ย้ำนักย้ำหนาว่าให้กานดาแสดงออกมาให้เต็มฝีมือ ขอให้คุณผู้หญิงที่กำลังตั้งครรภ์พอใจก็แล้วกัน” เธอทำสีหน้าเจือยิ้ม ลากเสียงหยอกเย้า “ท่าจะรักมาก....”

ฟ้ารุ่งหันไปมองอีกฝ่ายอย่างต่อว่า ชายหนุ่มหลบตา

“เอ้อ... ความจริงคุณฟ้ารุ่งเขาเป็นพี่สะใภ้ของผม....” เขาพูดไม่เต็มเสียง

“อ้าว...” กานดาอุทาน ทำตาโตมองคนทั้งสองอย่างสุดจะแปลกใจ หัวเราะก๊ิก “ตาย ตาย ก็คุณฟ้ารุ่งยังดูเป็นเด็กเป็นเด็ก แล้วคุณภูมิใจไม่เคยพูดสักคำว่าใครเป็นใคร ทำให้กานดาเข้าใจผิดอยู่ตั้งนาน”

“แต่ที่บอกว่า ท่าจะรักมากนั้น ไม่ผิดหรอกครับ” ชายหนุ่มเย้ากานดาหันมามองฟ้ารุ่งด้วยสายตาประหลาดก่อนจะหัวเราะกลบเกลื่อน

“เอาอย่างนี้ดีกว่า” หญิงสาวหยิบสมุดเล่มหนาขึ้นมาพลิกหาหน้าที่ว่าง คว่ำดินสอขึ้นมาในท่าทะมัดทะแมง “คุณฟ้ารุ่งช่วยบอกกานดาหน่อยว่าอยากให้เราทำอะไรบ้าง”

“ฉันยังไม่มีความคิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยคะ” หญิงสาวพูดเสียงอ่อน พ้ออีกสองคนหันมามองอย่างผิดหวังเธอก็ยิ้มเนือๆ “ฉันยังแพ่ท้องอยู่ รู้สึกไม่สบายก็เลยไม่อยากคิดอะไรมาก คุณกานดาทำงานตามสบายเถอะคะ”

เธอขอตัวผละจากไปโดยทำเป็นไม่สนใจกับสีหน้าผิดหวังของคนทั้งสอง ฟ้ารุ่งเข้าใจว่าเขาหวังดี แต่การที่สามีตายจากไปและการไม่สบายจากแพ่ท้องทำให้เธอไม่ปลอดภัยใจจะฝันใจฝันอารมณ์เพียงเพื่อรักษาหัวใจของทั้งสอง

อรละออ ถูกเชิญชวนให้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเรื่องตกแต่ง เธอจะอยู่ตรงกลางในระหว่างกานดากับภริและฟ้ารุ่ง บ่อยครั้งที่เธอเข้าซักถามว่าฟ้ารุ่งต้องการให้จัดแต่งห้องนั้นมุมนี้ในแบบไหน

“คุณกานดาให้ออเดีย มาอย่างนี้นะคะ...” เธอบรรยายให้ฟัง แล้วอีกครู่หนึ่งก็จบโดยถามอยู่ทุกครั้งว่า

“พี่ฟ้าคิดว่ายังไงคะ”

“ก็ดีนะคะ” หญิงสาวมักจะตอบแบบนั้นทั้งที่รู้ว่ามันช่างเป็นคำตอบที่น่าเบื่อและไร้อารมณ์ร่วม เธอรู้สึกว่าตัวเองช่างไร้หัวใจในเมื่ออรละออ มีความกระตือรือร้นตั้งอกตั้งใจเหลือเกิน

“แล้วพี่ฟ้าจะชอบจริง ๆ หรือเปล่า” เพื่อนสาวผู้อ่อนวัยกว่าพึมพำ สีหน้าเจื่อน นัยน์ตาวิตกกังวล

ฟ้ารุ่งอดสงสารไม่ได้ อรละออเป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่งเสน่ห์ที่ทำให้ฟ้ารุ่งรักเธอขึ้นประอบขึ้นด้วยปัจจัยมากมาย แต่หลักใหญ่ก็คือความบริสุทธิ์ และความรักเชื่อถือไว้วางใจที่เธอมี... ฟ้ารุ่งไม่เคยใกล้ชิดสตรีรุ่นน้องคนใด อรละออ เป็นคนแรก เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของเพื่อนที่ดีของคุณหญิงผกา และเป็นผู้ที่แสดงออกอย่างเปิดเผยที่จะพึ่งพาฟ้ารุ่ง...

ฟ้ารุ่งไม่สนใจการแต่งบ้านเพราะว่าไม่มีความคิดที่จะอาศัยอยู่ต่อไป พีร์ชด์ จากไปแล้ว สิ่งที่อยู่ข้างหน้าแม่ใกล้สุดจะคะเนคือความหวังที่จะมีชีวิตที่มีความสุขกับใครสักคนหนึ่ง เธอจึงไม่ยินดีปรีดาไปกับสิ่งที่ภริกำลังพยายามจะทำและบอกว่าทำเพื่อเธอและลูก เธอกลัวว่าการเอาใจและปรารถนาดีทุกอย่างจะผูกพันเธอไว้จนไม่อาจเป็นตัวของตัวเอง

มาในเวลานี้ฟ้ารุ่งเริ่มรู้สึกว่าเธอควรจะทำอะไรบ้างให้กับเพื่อนที่ดีที่สุดทั้งสองคน ภริและอรละออ... ไม่ว่าในที่สุดแล้ว จะใช้อรละออหรือไม่ ที่จะอยู่เคียงข้างภริ ฟ้ารุ่งจึงไม่ปฏิเสธที่จะร่วมอยู่ในกลุ่มด้วยเมื่อกานดาขอพบที่บ้านอีกครั้งหนึ่ง ฟังการบรรยายประกอบการร่างภาพด้วยปลายดินสออย่างชำนาญของหญิงสาวผู้เป็นมัณฑนากร ข้อมูลและความคิดเห็นที่ฟ้ารุ่งตอบสนองกลับมา โดยอาการคล้อยตามเห็นด้วยอย่างยินดีปรีดาของชายหนุ่มทำให้นักตกแต่งภายในและผู้ช่วยต้องรับฟังด้วยความที่ระคนแปลกใจ

กานดาพูดว่า “คุณฟ้ารุ่งสมกับจะเป็นแม่บ้าน กานดาต้องยอมรับว่าไอเดียของเรา เป็นแบบของคนข้างนอกที่เพียงแต่ว่าต้องการจะทำอะไรหรือเห็นอะไร แต่ของคุณเป็นของคนที่อยู่ในบ้านและรักบ้าน คุณเข้าใจการใช้สอยพื้นที่ว่าอย่างไรจึงจะสะดวกสบาย และสวยงาม”

ดูเหมือนภริยาจะอิมเอมยินดีและอารมณ์ดีเป็นอย่างยิ่ง ต่อการตอบสนองมีส่วนร่วมของฟ้ารุ่ง ท่าทีที่แสดงออกมาทั้งด้วยคำพูด สายตา และท่าทาง นอกจากจะทำให้ กานดาและผู้ช่วยของเธอต้องมองแล้วมองเล่า แม้แต่อรละออเอง ยังอดจ้องใจไม่ได้

กระทั่งบางครั้ง ชายหนุ่มยังสัมผัสจับต้องแขนบ้างหลังไหล่ของพี่สะใภ้บ้าง ในขณะที่พูดคุย ทั้งยังเปลือยโอบประคองให้หนึ่งเมื่อฟ้ารุ่งเกิดอาการหน้ามืดขึ้นวูบ ขณะที่ยืนสนทนากันอยู่ในห้องซึ่งนำอดีตอดอ้าวเพราะถูกห้อมล้อม สายตาของคนที่มาแม้จะปิดความรู้สึกที่แท้จริง แต่ว่าเมื่อบังเอิญเห็นเข้าฟ้ารุ่งก็เตาออก

แม้ดูเหมือนว่าอรละออ จะเข้ากันได้ดีกับกานดา แต่ว่าในช่วงเวลาหนึ่งซึ่งอยู่ด้วยกันกับฟ้ารุ่งในที่ทำงาน อรละออ ก็ระบายสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจออกมา อย่างหงุดหงิด

“พี่ฟ้ารุ่งใหม่ คุณกานดาเขาถามอรวรว่า อรเกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณภริยา แล้วบ้านนี้ทั้งหลัง มีพี่ฟ้ากับคุณภริยาแค่สองคนเท่านั้นเอง หรือ สามีของพี่ฟ้าเสียไปนานเท่าไรแล้ว แล้วพี่ฟ้าสะ ท้องกี่เดือน..... ไม่รู้ว่ามันเกี่ยวอะไรกับเขา ถามซอกแซก ไม่เข้าเรื่อง”

ฟ้ารุ่งไม่สบายใจกับคำบอกเล่านั้น แต่ก็บอกกับหญิงสาวว่า “ช่างเขาเถอะละ นะ นิสัยอยากรู้ อยากเห็นเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ คุณภริยาเองก็ชอบโชว์ออฟว่าไยดีกับพี่จนเกินไป ไม่รู้ว่าเกิดจะใจดีอะไรขึ้นมา”

หนุ่มสาวที่มาเยือนที่ทำงานในตอนบ่ายจัด ยังความประหลาดใจให้เป็นอย่างยิ่ง มณฑิรา กับเพื่อนชายคนใหม่ “นี่คือคุณทรงยศ” มณฑิราแนะนำ ใบหน้าหวาน รอยยิ้มและประกายตาสดใสเหมือนอย่างเคย แม้ฟ้ารุ่งจะเห็นความหม่นหมองลึกลอยอยู่ใน

ชายหนุ่มที่ทักทายตอบ ทำท่าที่ราวกับเป็นดารารายานตร์ชื่อดัง หรือบุคคลสำคัญในระดับเกินแต่ต้อง ทำที่ยืดหลังไหล่ จัดมือวางท่า แล้วยังมักจะแอบมองคนอื่นแบบเพ่งพิศ ไม่ก็มองเฉยๆ ยามสนทนากันแทนที่จะเป็นสายตาที่มองตรงๆ อย่างจริงจัง กับรอยยิ้มที่มุมปากข้างเดียวดูมีเสศนัยพิกล

ฟ้ารุ่งรู้สึกว่าคุณชายคนนี้ไม่ใช่คนที่จะเป็นเพื่อนกับใครได้ง่ายๆ

“เจ้านายตัวอยู่หรือเปล่า”

มณฑิราอดถามในสิ่งที่มีจิตใจจ้องไม่ได้ เหลียวมองอยู่แล้วหลายครั้ง ประตูห้องทำงานของชายหนุ่มปิดสนิท

“คุณภริยาไปธุระข้างนอก”

คำตอบทำให้หญิงสาวผิดหวัง

“แล้วน้องน้อยของเธอละ”

ความจริงคนทั้งคู่ออกจากที่ทำงานไปด้วยกันเพื่อไปพบกานดาที่ร้านทำเฟอร์นิเจอร์ แต่แม้ฟ้ารุ่งพูดออกไปก็คงไม่มีผลในทางบวก หญิงสาวจึงตอบว่า

“บายนี่คุณอรลา”

“น่าเสียดาย ไม่ได้พบกันตั้งนานแล้ว วันนี้คุณทรงยศตั้งใจจะเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหารค่ำด้วย” เธอว่า “มีที่หนึ่งที่คุณทรงยศพามาไปบ่อยๆ ทรู่มากเลย ช่วงนี้เขาเชิญ ช็อง ปีเออร์ เซฟมือหนึ่งของฝรั่งเศส มาประจำอยู่ เซฟคนนี้เขามีชื่อเสียงมากๆ ชีวิตนี้ถ้าไม่ได้ลองชิมฝีมือสักครั้งคงเสียใจแย่เลย ที่นี้ เขาเสิร์ฟไวน์ชั้นหนึ่งด้วยนะ ขวดราคาเป็นหมื่น”

ฟ้ารุ่ง อดแปลกใจไม่ได้ ไม่เคยนึกว่าเพื่อนสาวจะมีรสนิยมเลิศหรูกินฐานะถึงปานนั้น ทว่ามณฑิราก็มีท่าทีประหนึ่งว่านั่นคือวิถีชีวิตที่เป็นปกติของเธอ

“ไวน์ขวดละเป็นหมื่น ดื่มแล้วได้อะไรขึ้นมา”

“โถ ขวดละหมื่น นี่เด็ก ๆ นะจะฟ้า ธรรมดาแล้วต้องดื่มขวดละแสน คุณทรงยศเปิดเลี้ยงใครต่อใครมานักต่อนักแล้ว”

คุณทรงยศยิ้มด้วยมุมปากข้างเดียวอย่างที่เขาสอบทำ ยึดอกฝั่งผาย อย่างภาคภูมิใจ

“เรื่องเล็กน้อย” เขาพูด ท่าทางคล้ายคนสำคัญกำลังจะกล่าวสุนทรพจน์ เขาช่างระวังท่าที แทนที่จะทำตามสบาย เยี่ยงมิตรสหาย “สังคมมันบังคับมากกว่า ระดับของคนที่เราคบหาทำการค้าด้วยเขาอยู่กันอย่างนั้น เราจะทำตัวระจอกได้อย่างไร”

“คุณทรงยศมีรถตั้งหกคัน ราคาเป็นสิบล้านทั้งนั้น”

“ปอร์เช่ ที่ซื้อมาขับส่งคุณคันทันทีก็ยี่สิบล้านแล้วครับผม”

มณฑิราหัวเราะ หันมาหลิวตากับฟ้ารุ่ง

ฟ้ารุ่งยิ้มให้ แต่ว่าจะรู้สึกชื่นชมสักนิดก็หาไม่

เธอไม่ชอบผู้ชายคนนี้

แต่หากว่ามณฑิรามีความสุข เธอก็ไม่มีข้อขัดแย้ง.....